

Det næste Punkt, jeg skal tale om, er Nr. 119. Det er et Spørgsmaal om et Tilskud af 12,000 Kr. til Istandsættelse og Vedligeholdelse af de falsterske Diger. Ærede Medlemmer ville under Nr. 125 i Betænkningen finde en meget indgaaende Redegørelse for de Arbejder, der ere foretagne for at komme paa det rene med, hvordan man skal stille sig overfor disse Diger, og hvorledes Midlerne dertil skulle fremskaffes. Der er truffet en formelig Overenskomst i saa Henseende. Den vil medføre, at der for Statskassen vil opstaa følgende Udgifter: i 1912—13: 12,000 Kr. — jeg gaar ud fra, at det er disse 12,000 Kr., som søges paa dette Forslag, uagtet det refererer sig til Finansloven for 1911—12 — i 1913—14: 24,000 Kr., i 1914—15: 9,000 Kr., i 1915—16: 9,000 Kr., i 1916—17: 9,000 Kr. og derefter, saa længe Digeskatten fremdeles andrager 14 Øre pr. Enhed, 5,000 Kroner aarlig. Jeg skal bemærke, at Digeskatten, som for Øjeblikket er 14 Øre pr. Enhed, vil indbringe omtrent 5,600 Kr. aarlig, altsaa noget mere end det egentlige Statstilskud, som man er kommet overens om efter 1917. Endelig skal jeg gøre opmærksom paa, at Digeskatten er sat til 14 Øre, medens den paa Lolland er efter Loven af 1904 fastsat til 18 Øre. Man har ment, at de gunstigere Forhold paa Lolland muliggjorde en saadan noget højere Beskatning her end paa Falster.

Under Nr. 120 søges der 6,500 Kr. til fortsatte Forsøg med den saakaldte Familieforplejning ved Sindssygehospitalet i Aarhus. Af den Skrivelse, der er aftrykt i Betænkningen under Nr. 126, vil det høje Ting se, at den Bedømmelse, der er udtalt med Hensyn til, hvad man har opnaaet ved Familieforplejningen, er meget gunstig, og at det fra sagkyndiges Side stærkt anbefales at fortsætte disse Forsøg som et meget godt Led i Omsorgen for de sindssyge.

Jeg skal saa gøre opmærksom paa, at der under Nr. 127 er opført en Bevilling paa 600,000 Kr. — altsaa en meget stor Bevilling —, som søges til Strafanstalten ved Nyborg, men det er en lovbestemt Udgift.

Endelig skal jeg nævne Nr. 133 i Listen, hvortil slutter sig Betænkningen Nr. 140. Det drejer sig her om Statens Overtagelse af Vejle-Givebanen. Der er endnu ikke foretaget de fornødne Vurderinger, og man er ikke bleven enig om, til hvilken Betaling Banen skal overtages af Staten. Det vil blive afgjort

ved en Kommission. Men under alle Omstændigheder vil der komme et saa betydeligt Beløb til Udbetaling, at de Midler, der havés til Raadighed paa Kontoen Erstatning for Tab og Skade ved Jernbaneanlæg i høj Grad vil blive utilstrækkelig. Der søges derfor her 1 Mill. Kr. som Tillæg paa den paagældende Konto.

Det er de Ændringsforslag, jeg har fundet Anledning til at gøre til Genstand for Omtale. Resten af Ændringsforslagene finder jeg det ikke til nogen Nytte her at nævne, da Betænkningen og Fortegnelsen staa til Medlemmernes Raadighed, og der gennemgaaende hverken er Tale om Beløb af synderlig Størrelse eller af principiel Interesse. Jeg skal derefter gaa over til at omtale de andre Sager, som findes i Betænkningen. Det er navnlig de forskellige Samraad, som have været knyttede til denne Behandling af Tillægsbevillingslovforslaget i Finansudvalget. Det første Samraad findes Spalte 1869 under Ministeriet for offentlige Arbejder. Det meddeles her, at der ved Samraad er forhandlet om Statsbanefunktionærernes Forhandlingsret. Det er et Samraad, der er rejst af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Det, som det ærede Medlem særlig har ført frem, er, at Forhandlingsrettens Regler ikke blive overholdte lige overfor Jernbanefunktionærerne, at deres Skrivelser ikke ere blevne besvarede, og at man andre Steder, hvor den samme Forhandlingsret er anerkendt, tager den paa mere loyal Maade. Bl. a. har det ærede Medlem fremhævet, at Orlogsværftet i saa Henseende stillede sig kulantere overfor sine underordnede. Den højtærede Minister har oplyst, at Sagen ikke forholdt sig saaledes, men at Grunden til, at der er andre Forhold ved Jernbanerne end paa Orlogsværftet og muligvis andre Steder, skyldes den Omstændighed, at det ikke er lykkedes Jernbanefunktionærerne at opfylde Forudsætningerne for Forhandlingsretten, nemlig en saadan Organisation, at der er bestemte Foreninger, med hvilke Administrationen kan forhandle. I Stedet derfor er der paa Jernbanernes Omraade talrige med hverandre konkurrerende Organisationer, saa at Forudsætningerne i det hele ikke ere til Stede for en saadan organiseret Samvirken mellem Administrationen og Funktionærerne som forudsat i de i sin Tid vedtagne Regler. Bl. a. oplyste Ministeren, at der udenfor en Række Særforeninger, der omfatte 2,800 Medlemmer, der ikke ville ind i Hovedorganisationen, og at der i en af